

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 155/2010-29

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 29. júna 2010 v senáte zloženom z predsedu Jána Auxta a zo sudcov Ľubomíra Dobríka a Rudolfa Tkáčika o prijatej sťažnosti Ing. J. G., M., zastúpeného advokátom JUDr. M. K., Advokátska kancelária, P., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 154/2008 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 1 T 25/2001) takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo Ing. J. G. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 154/2008 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 1 T 25/2001) p o r u š e n é b o l o .

2. Okresnému súdu Nové Mesto nad Váhom **p r i k a z u j e** , aby v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 154/2008 konal bez zbytočných priet'ahov.

3. Ing. J. G. **p r i z n á v a** finančné zadost'učinenie v sume 1 000 € (slovom tisíc eur), ktoré je Okresný súd Nové Mesto nad Váhom **p o v i n n ý** vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Okresný súd Nové Mesto nad Váhom je **p o v i n n ý** Ing. J. G. uhradiť trovy konania v sume 254,88 € (slovom dvestopäťdesiatštyri eur a osemdesiatosem centov) na účet jeho právneho zástupcu JUDr. M. K., Advokátska kancelária, P., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 155/2010-7 z 20. apríla 2010 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie s'ťažnosť Ing. J. G., M. (ďalej len „s'ťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 154/2008 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 1 T 25/2001).

Z obsahu s'ťažnosti a jej príloh vyplýva, že na s'ťažovateľa bola v rámci trestného konania začatého v roku 1998 podaná obžaloba pre trestný čin porušovania domovej slobody podľa § 238 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“), a to 22. decembra 2000. Podľa vyjadrenia s'ťažovateľa trestné konanie už prebieha 12 rokov, „*V priebehu konania bola viac krát*

zmenená príslušnosť súdu pre vlastné námietky zaujatosti OS Nové Mesto n/V a napokon v konečnom dôsledku je vec zasa v konaní tohto súdu. Hlavné pojednávania boli súdmi opakovane odročované.“

V závere sťažovateľ uvádza: *„postupom súdov Slovenskej republiky ako aj ostatných orgánov činných v trestnom konaní došlo jednoznačne k porušeniu mojich základných práv zaručených Ústavou SR a Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd.“*

Na základe uvedených skutočností v závere sťažovateľ žiada, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti v náleze vyslovil, že okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 154/2008 porušil jeho základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, prikázal okresnému súdu vo veci konať bez zbytočných prietahov a sťažovateľovi priznal primerané finančné zadosťučinenie v sume 15 000 €, ako aj trovy právneho zastúpenia.

Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadril okresný súd prostredníctvom svojej predsedníčky.

List okresného súdu doručený ústavnému súdu 27. mája 2010 obsahoval podrobný chronologický prehľad vykonaných procesných úkonov a vyjadrenie, že *„prietahy pri vybavovaní veci v prvom období spôsobili objektívne okolnosti vyplývajúce z nadmernej zaťaženia sudcov pôsobiacich na pôvodnom Okresnom súde Nové Mesto nad Váhom“*.

Predsedníčka okresného súdu ďalej uviedla, že v období po 1. januári 2008 konal okresný súd plynulo, no stav a dĺžku konania v tomto úseku *„ovplyvnil predovšetkým prístup obžalovaných, ich obhajcov a teda aj samotného sťažovateľa a jeho pôvodného obhajcu. Hlavné pojednávanie bolo opakovane odročené pre ospravedlnenie sa obžalovaných, obhajcov obžalovaných, predovšetkým obhajcu sťažovateľa, počas konania došlo k zmene obhajcov, a to aj u sťažovateľa.“*

Poukázala aj na skutočnosť, že ani sťažovateľ, ani jeho obhajca v priebehu konania neoznámili zmenu pobytu sťažovateľa, ako aj na sťaženie postupu súdu v dôsledku neznámeho pobytu svedka poškodeného.

Takisto zdôraznila, že tvrdenia sťažovateľa o zmene príslušnosti súdu z dôvodu zaujatosti sudcov nie sú pravdivé.

V závere listu sa predsedníčka okresného súdu vyjadrila, že netrvá na tom, aby sa o prijatej sťažnosti konalo ústne pojednávanie.

Právny zástupca sťažovateľa možnosť vyjadriť sa k stanovisku okresného súdu nevyužil, ústavnému súdu oznámil, že sťažovateľ súhlasí s upustením od ústneho pojednávania v danej veci.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

Z obsahu súdneho spisu a z vyjadrení účastníkov ústavný súd zistil tento priebeh a stav konania:

Okresnému súdu bola postúpená z dôvodu miestnej príslušnosti na základe uznesenia, ktoré nadobudlo právoplatnosť 9. januára 2001, trestná vec sťažovateľa; spis bol okresnému súdu doručený 30. januára 2001.

Okresný súd uznesením z 29. januára 2004 vrátil vec prokurátorovi na došetrenie. Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) predmetné uznesenie svojím rozhodnutím z 21. februára 2007 zrušil a uložil okresnému súdu, aby vo veci znovu konal a rozhodol.

Okresnému súdu Trenčín sa nepodarilo doručiť sťažovateľovi zásielku, ktorá mu bola 6. júna 2007, ako aj 6. júla 2007 vrátená z dôvodu, že nebola sťažovateľom prevzatá v odbernej lehote, a 16. júla 2007 vrátená s oznámením „*adresát neznámy*“. Po doručení oznámenia kompetentného subjektu o pobyte sťažovateľa 31. augusta 2007 sa Okresnému súdu Trenčín opätovne nepodarilo doručiť sťažovateľovi zásielku, ktorá sa mu vrátila s oznámením „*odstáhaný*“. Rovnako sa mu nepodarilo doručiť zásielku po ďalšom oznámení kompetentného subjektu o pobyte sťažovateľa a zásielka sa mu vrátila 13. novembra 2007 s označením „*adresát neznámy*“.

Sťažovateľ po doručení trestného rozkazu podal proti nemu 15. apríla 2008 odpor. Dňa 20. mája 2008 okresný súd určil termín hlavného pojednávania na 3. október 2008. V priebehu júla a augusta 2008 sa okresnému súdu vrátili nedoručené zásielky týkajúce sa predvolania svedkov a okresný súd z tohto dôvodu požiadal o oznámenie údajov o ich pobyte kompetentné subjekty, ktoré reagovali v priebehu augusta a septembra 2008. Určený

termín hlavného pojednávania (3. október 2008) bol zrušený a pojednávanie sa uskutočnilo 15. januára 2009.

Z dôvodu ospravedlnenej neprítomnosti obhajcu sťažovateľa (pre práceneschopnosť) okresný súd hlavné pojednávanie určené na 30. september 2009 až 2. október 2009 odročil na 13. január až 15. január 2010.

Sťažovateľ 11. januára 2010 oznámil okresnému súdu ukončenie zastúpenia obhajcom.

Okresný súd hlavné pojednávanie určené na 13. január 2010 až 15. január 2010 odročil z dôvodu neprítomnosti obhajcu sťažovateľa, a to na 24. marec 2010, 9. apríl a 22. apríl 2010, pretože sťažovateľ nesúhlasil s pojednávaním bez jeho zastúpenia obhajcom a vyjadril sa, že si pre krátkosť času nového obhajcu ešte nezvolil.

Okresný súd uskutočnil 22. apríla 2010 hlavné pojednávanie, ktoré odročil na 8. september až 10. september 2010 z dôvodu, že sa niektorí riadne predvolaní svedkovia na pojednávanie nedostavili.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov, ako aj práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty

dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 253/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni uvedený stav právnej neistoty.

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Samosudca je podľa § 117 ods. 1 OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, a tým k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (ako aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru), v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 74/02, III. ÚS 247/03, IV. ÚS 272/04) ústavný súd zohľadnil tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. Za súčasť prvého kritéria ústavný súd považuje aj povahu prerokúvanej veci.

1. Predmetom posúdenia zo strany ústavného súdu je trestné stíhanie vedené pre skutok kvalifikovaný ako trestný čin porušovania domovej slobody podľa § 238 ods. 1 a ods. 2 Trestného zákona, kde nemožno konštatovať právnu zložitosť trestnej veci, pretože právne posúdenie skutku je súčasťou štandardnej rozhodovacej činnosti súdov.

Z obsahu súdneho spisu však ústavný súd zistil okolnosti čiastočne opodstatňujúce skutkovú zložitosť prerokúvanej veci danú potrebou vykonania dokazovania výsluchom väčšieho počtu svedkov a tiež nemožnosťou zabezpečenia účasti svedka poškodeného zdržujúceho sa na neznámom mieste, čo bol okresný súd napokon nútený riešiť

ustanovením jeho opatrovníka. Rozhodne však táto skutočnosť nemôže ospravedlniť obdobia nečinnosti okresného súdu, ktoré boli ústavným súdom zistené pri preskúmaní jeho postupu (bod 3).

2. Vo vzťahu k druhému kritériu ústavný súd konštatuje, že v správaní sťažovateľa sa vyskytli okolnosti, ktoré negatívne ovplyvnili rýchlosť a plynulosť konania. Na vrub sťažovateľovi treba pripísať skutočnosť, že značne sťažil postup súdov pri doručovaní jemu adresovaných zásielok, pretože jednak v jednom prípade neprevzal zásielku uloženú na pošte a zároveň neposkytol k dispozícii konajúcim súdom svoju aktuálnu adresu pre účely doručovania napriek tomu, že niekoľkokrát zmenil svoj pobyt.

Za prejav pasivity sťažovateľa v konaní treba tiež považovať neprítomnosť obhajcu sťažovateľa na pojednávaní konanom v dňoch 30. septembra až 2. októbra 2009, aj keď zapríčinenú objektívnymi okolnosťami, ktorá bola dôvodom na odročenie hlavného pojednávania. Ďalšou okolnosťou týkajúcou sa správania sťažovateľa, ktorá sa premietla do zbytočných priesťahov v konaní, bola absencia právneho zastúpenia sťažovateľa na hlavnom pojednávaní určenom na 13. január 2010 až 15. január 2010, ktorej dôvodom bolo predchádzajúce ukončenie zastúpenia zo strany obhajcu oznámené okresnému súdu tesne pred hlavným pojednávaním 11. januára 2010, pričom sťažovateľ si nového obhajcu nezvolil a s pojednávaním bez obhajcu nesúhlasil. Táto situácia zapríčinená sťažovateľom bola dôvodom ďalšieho odročenia hlavného pojednávania.

Tieto negatívne okolnosti týkajúce sa správania sťažovateľa ako účastníka konania zohľadnil ústavný súd pri rozhodovaní o výške primeraného finančného zadosťučinenia.

3. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa, bol postup konajúcich súdov.

Pri preskúmaní ich postupu v predmetnom konaní ústavný súd zistil obdobia nečinnosti, keď okresný súd nekonal bez toho, aby mu v tom bránila zákonná prekážka.

V prvom rade ide o rozsiahle obdobie nečinnosti v celkovom trvaní troch rokov, a to počnúc 30. januárom 2001, keď bol okresnému súdu doručený súdny spis na základe

právoplatného uznesenia Okresného súdu Bánovce nad Bebravou o postúpení trestnej veci z dôvodu miestnej príslušnosti, do 29. januára 2004, keď okresný súd svojím rozhodnutím vrátil vec prokurátorovi na došetrenie.

K narušeniu plynulosti konania došlo aj v období od 15. apríla 2008, keď sťažovateľ po doručení trestného rozkazu podal proti nemu odpor, do 15. januára 2009, keď okresný súd vykonal hlavné pojednávanie. V uvedenom období okresný súd určil termín hlavného pojednávania s neprimeraným časovým odstupom, a to aj po zohľadnení väčšej časovej rezervy potrebnej pre doručovanie zásielok týkajúcich sa predvolania svedkov. Ústavný súd konštatuje, že za uvedených okolností treba za nečinnosť v predmetnom úseku považovať časové obdobie zodpovedajúce približne šiestim mesiacom. Vzhľadom na doterajšiu dobu súdneho konania, ktoré začalo už v roku 2000, ako neprimerané kvalifikuje ústavný súd aj odročenie hlavného pojednávania vykonaného 22. apríla 2010 až na 8. – 10. september 2010.

Ústavný súd pripomína, že nielen nečinnosť, ale aj nesústredená a neefektívna činnosť štátneho orgánu (všeobecného súdu) môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, ak činnosť štátneho orgánu nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty týkajúcej sa tých práv, kvôli ktorým sa sťažovateľ obrátil na štátny orgán, aby o jeho veci rozhodol (napr. I. ÚS 376/06, III. ÚS 90/07, III. ÚS 109/07).

Takúto neefektívnu činnosť okresného súdu potvrdzuje uznesenie krajského súdu, ktorým tento zrušil uznesenie okresného súdu z 29. januára 2004 týkajúce sa vrátenia veci sťažovateľovi a prokurátorovi na došetrenie.

Ústavný súd sa pri posudzovaní sťažnosti vysporiadal aj s vyjadrením predsedníčky okresného súdu, ktorá zdôvodnila existenciu prietáhov v počiatočnom období súdneho konania objektívnymi okolnosťami spočívajúcimi v nadmernej zaťažnosti sudcov okresného súdu.

V súlade s medzinárodným štandardom uplatňovania dohovoru platí, že nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť súdne konanie, nezavahuje štát zodpovednosti za zbytočné prietahy v súdnom konaní (III. ÚS 17/02). Námieta pretrvávajúceho vysokého nápadu vecí a v tejto súvislosti neprimeraného zaťaženia sudcov pri vybavovaní agendy nemá povahu okolnosti, ktorá by vylučovala alebo znižovala zodpovednosť súdu za rozhodnutie vo veci občana, ktorý sa naň obrátil. Preto ústavný súd obranu okresného súdu spočívajúcu v pracovnej zaťažnosti sudcov neakceptoval.

Z petitu podanej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ žiada ústavný súd aj o vyslovenie porušenia práva na prejednanie vecí v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru v predmetnom konaní pred okresným súdom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Ústavný súd si už pri výklade práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie vecí v primeranej lehote, z tohto dôvodu v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, III. ÚS 109/07).

Vzhľadom na uvedené obdobia nečinnosti v celkovom rozsahu troch rokov a šiestich mesiacov, ako aj zistený neefektívny postup okresného súdu nemožno viac ako deväť rokov trvajúcu doterajšiu dobu konania vedeného okresným súdom bez rozhodnutia vo veci považovať za ústavne akceptovateľnú vo vzťahu k základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy ani za primeranú vo vzťahu k právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd preto dospel k záveru, že uvedené práva sťažovateľa boli porušené (bod 1 výroku nálezu).

III.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak porušenie práv alebo slobôd vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Vychádzajúc z toho, že trestné konanie pred okresným súdom nebolo ku dňu rozhodovania ústavného súdu skončené, bolo potrebné prikázať okresnému súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 154/2008 konať bez zbytočných prietáhov (bod 2 výroku nálezu).

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadostučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadostučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadostučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľ v sťažnosti žiadal o priznanie primeraného finančného zadostučinenia v sume 15 000 € a výšku požadovaného zadostučinenia odôvodnil tým, že zbytočné prietahy v konaní mu spôsobujú stav právnej neistoty a doba konania v jeho veci presiahla primeraný čas, čo považuje za „*neprimerané šikanovanie obžalovaného*“.

Ústavný súd považoval v tomto prípade za primerané priznať sťažovateľovi sumu 1 000 €. Táto suma zohľadňuje celkovú dĺžku posudzovaného konania s prihliadnutím na predmet konania, dĺžku zbytočných prietáhov v konaní a s tým spojenú ujmu sťažovateľa, ako aj správanie sťažovateľa ako účastníka konania.

Sťažovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu žiadal priznať aj náhradu trov konania pred ústavným súdom, ktorých výšku špecifikoval sumou 260,88 €.

Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania zistil, že uplatnená náhrada trov konania presahuje sumu vypočítanú ústavným súdom v súlade s vyhláškou Ministerstva

spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“).

Pri priznaní trov vychádzal ústavný súd z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok 2009 (721,40 €).

Sťažovateľovi priznal náhradu trov právneho zastúpenia celkovo za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia, podanie sťažnosti) v sume 2 x 120,23 € a náhradu režijného paušálu v sume 2 x 7,21 € v zmysle § 1 ods. 3, § 11 ods. 2 a § 14 ods. 1 písm. a), c) a d) a § 16 ods. 3 vyhlášky. Náhrada bola teda priznaná v celkovej sume 254,88 €.

Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. júna 2010